

skriver, og der maa Enhver gaa sine egne Veie; netop derved er det jo saare naturligt, at den Enkelte skaber sig en Erfaring, som han støtter sig til i de Forhold, hvor han er eneraadende. Men derfra at ville gaa saa vidt, at man, naar Talen er om en Forhandling om en Hærløvs og om at mødes paa et almindeligt Omraade, da at turde staa frem og sige: „Dette er min Erfaring, dette har jeg været i Stand til at udrette, og derfor skulle alle Andre være i Stand til det Samme og gaa den samme Vej,“ — det vilde være fuldstændig utilftedeligt. Derfor kan man godt ved 1ste Behandling og under Samtaler med enkelte Medlemmer frit udtale sin personlige Overbevisning om de forskjellige Spørgsmaal og hævde, at det og det er Ens personlige Mening, uden at der dog er det Mindste i Veien for, naar Talen er om den afgjørende Forhandling, da at kunne mødes i en bestemt Hovedanskuelse, fordi vi Alle have en klar Erkendelse af, at i det Enkelte maa man bringe Offer. Det er ogsaa kun et pligtigt Offer, der bringes af den enkelte Person, naar han tror, at der derved kan opnaas Noget, som virkelig er fyldestgjørende, og hvem skulde ikke saa kunne give Afkald paa at faae Enkelthederne indrettede saaledes, som han i følge sin personlige Erfaring tror er det Bedste. Det er det Standpunkt, som jeg tror, at de militære Medlemmer af Thinget have stillet sig paa. Brede Medlemmer skulle ikke bebrejde os, at vi ikke lige fra den første Behandling, her er foretaget baade af Hærløven, Sværnsloven og Befæstningsloven, usorbeholdent have udtalt vor Mening. Vi have tuertimod udtalt os særdeles usorbeholdent, fordi vi derved vilde give tilkende, at vi gjerne vilde mødes med de Herrer til en Forhandling om en saa vigtig og alvorlig Sag. Men hvorledes har Flertallet stillet sig overfor os? Har man virkelig gjort nogensomhelst Forhandling mulig? Naar man forelægger som Grundlag for Forhandlingen det Lovudkast, som nu er vedtaget ved 2den Behandling, og som er til 3die Behandling i dette Dieblit, har man jo med det Samme sat Sagskandskaben til Dørs og erklæret, at med den vil man Intet have at bestille. Efter dette kan man virkelig ikke komme bagester og rette Bebrejdelser mod os for, at vi ikke have villet høre os. Vi have saa gjerne som Nogen villet høre os. Havde man virkelig villet forhandle, saa vilde Intet have været os kjerere, end om der havde vilst sig en Mulighed til at komme til Enighed om en Sag, der er saa vanskelig. Den er os virkelig magtpaaliggende, fordi Ingen mere end vi kjende, at denne Sag maa ordnes, hvis vi med nogen Lillid skulle gaa Fremtiden imøde. Jeg skal ikke udtale mig videre, men da vi tillige her behandle Spørgsmaalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse, og jeg hørken af formelle eller reelle Grunde kan være med til at vedtage dette Forslag eller endog blot til at fende det over til Landsthinget, vil jeg

alt nu udtale, at jeg agter at stemme imod Lovforslaget.

Ordføreren (Bojsen): Det ærede Medlem, som nu satte sig, er fremkommet med en Række af Bemærkninger angaaende Enkelthederne i Lovforslaget. For det Første mener jeg, at han havde gjort bedre i at komme med dem ved 2den end ved 3die Behandling, og dernæst kunde man maasse tage Anledning deraf til at beklage, at det ærede Medlem ikke har været Medlem af Udvalget; thi de Spørgsmaal, han har fremdraget, ere ubetinget saadanne, som egne sig til Diskussion i Udvalget, og de allerfleste Punkter, imod hvilke han har reist Anker, ere ogsaa af den Natur, at jeg paa ingen Maade tvivler om, at man let vilde være bleven enig om saadanne Detailler. Da det ærede Medlem ikke har været Medlem af Udvalget, og da han først ved 3die Behandling har fundet sig foranlediget til at fremkomme med disse forskjellige Ankeposter, tror jeg, at jeg gjør Thinget en Tjeneste ved ikke videre at indlade mig paa de forskjellige Detailspørgsmaal, han nu har fremdraget, hvilket iøvrigt ved adskillige Punkter kunde være ret fristende, da jeg tror, at han i ikke saa Stykker noget har misforstaaet det Forslag, som her foreligger. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at han var saa omstændelig og detailleret i sine Ankeposter, at han endog for at finde en tilstrækkelig Bunde af Anker imod Forslaget tog selve Trykfeilene med. Jeg takker ham for, at han har gjort os opmærksom paa et Par enkelte saadanne, som jeg tror, man endnu vil kunne rette. Det er selvfølgelig en Trykfeil, naar der i § 45 staar: „Kapitainer og Premierlieutenanter“; det skal naturligvis være „Kapitainer eller Premierlieutenanter“. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det forelagte Regeringsforslag har „eller“, og da der ingen Forandring er foretaget i dette Punkt, maa det være ved en Feil af Sætteriet, at dette „og“ er sat ind i Stedet for „eller“. Jeg antager, at det vil blive rettet af Sætteriet, ligesom det er kommet ind der. Naar Ordet „Hornblæser“ i § 18 ikke er foreslaaet ændret, er det ikke en Trykfeil, men en Infurie fra min Side. Ændringsforslaget under Nr. 24 til § 37 maa dog vistnok forudsættes ogsaa at gjælde for § 18, og i det Hele kunde samtlige disse Ændringer have været foretagne derved, at „Kronpetre“ og „Hornblæser“ rettedes til „Musikere“, hvoraf da de øvrige Ændringer fulgte. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Formand, om ikke en saadan Betragtning kan være rigtig, og at altsaa Ændringsforslaget under Nr. 24 kan betragtes som stillet ogsaa til § 18?

Formanden (Krabbe): So! Naar det kommer til Afstemning, vil jeg altsaa meddele, at Ændringsforslaget under Nr. 24 bliver afstemt